

Sygn. akt XVII Ame 8/03

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2003r.

Sąd Okręgowy w Warszawie- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

W składzie następującym:

Przewodniczący SSR Dariusz Czajka

Protokolant: Monika Pałaszewska

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2003r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania Z E S.A. w P

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

zainteresowany: Lucjan R

o wstrzymanie dostaw energii elektrycznej

na skutek odwołania wniesionego przez Z E S.A. w

P od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 20 listopada

2002 r. nr OŁO/78/E/2002/PL/895

III. Oddala odwołanie

IV. Zasądza od powoda Z E S.A. na rzecz

Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/ - / SSR Dariusz Czajka

Uzasadnienie:

Decyzją z dnia 20.11.2002 r. pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE) po rozpatrzeniu wniosku zainteresowanego – Lucjana R stwierdził, że wstrzymanie dostaw energii elektrycznej przez Z E

S.A. w P (zwany dalej powodem) do nieruchomości zainteresowanego było nieuzasadnione.

W uzasadnieniu pozwany Prezes URE stwierdził, że w myśl przepisu art. 6 ust 1 ustawy – Prawo energetyczne upoważnieni przedstawiciele przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się przesyłaniem i dystrybucją energią elektryczną wykonują kontrole układów pomiarowych, dotrzymania zawartych umów i prawidłowości rozliczeń. W ramach przeprowadzanych kontroli przysługuje im prawo dokonywania niezbędnych przeglądów urządzeń będących własnością przedsiębiorstwa energetycznego, a także prac związanych z ich eksploatacją lub naprawą oraz prawo dokonywania badań i pomiarów, a także zbierania i zabezpieczania dowodów naruszania przez odbiorcę warunków użytkowania układów pomiarowych oraz warunków umowy zawartej z przedsiębiorstwem energetycznym. Wyniki przeprowadzonej kontroli zgodnie z art. 6 ust 3 ustawy – Prawo energetyczne upoważniają przedsiębiorstwo energetyczne do wstrzymania dostarczania energii elektrycznej, gdy stwierdzono, że (...) nastąpił nielegalny pobór energii elektrycznej.

W przedstawionym stanie faktycznym, zachodzą liczne okoliczności wskazujące na brak możliwości jednoznacznego postawienia zarzutu nielegalnego poboru energii, a w szczególności postawienia tego zarzutu zainteresowanemu. Stosownie bowiem do art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu nielegalnego poboru energii spoczywa na Z E . Dowodami na które Z E powołuje się jest protokół kontroli nr 4/1317/2002/DO oraz ekspertyza B . U K „E ” z E . W ocenie jednak organu prowadzącego postępowanie nie są to miarodajne dowody potwierdzające nielegalne pobieranie energii elektrycznej przez zainteresowanego. Przepis § 7 Zarządzenia nr 30 - z dnia 31.10.2000 r. wydanego przez Prezesa G U M w sprawie wprowadzenia przepisów metrologicznych o użytkowych licznikach energii elektrycznej prądu przemiennego – stanowi, że maksymalny okres ważności cech legalizacyjnych użytkowych liczników ener-

gii elektrycznej prądu przemiennego wynosi 15 lat. Jak ustalono, instalacja układu pomiarowego w nieruchomości zainteresowanego miała miejsce w 1972 roku i od tej daty nie dokonano ponownej legalizacji układu pomiarowego, pomimo obowiązku wynikającego z treści w/w przepisów. Oznacza to, że Z

E jako strona umowy sprzedaży energii elektrycznej, zobowiązana w myśl art. 547 § w zw. z art. 555 kc do prawidłowego zmierzenia sprzedawanej energii dołożył należytej staranności w tym zakresie, dlatego też na gruncie wskazanej okoliczności powód nie powinien w takiej sytuacji podnosić zarzutu ingerencji w układ pomiarowy ze strony zainteresowanego, gdyż sam dopuścił się rażącego naruszenia przepisów. W pierwszej kolejności bowiem, przy podpisywaniu umowy z nowym odbiorcą (zainteresowanym) należało podjąć działania zmierzające w kierunku wymiany układu pomiarowego na urządzenie posiadające ważne cechy legalizacyjne. W ocenie pozwanego brak jest możliwości przypisania odpowiedzialności za naruszenie układu pomiarowego wnioskodawcy.

Od wydanej decyzji odwołał się powód. Wniósł o jej zmianę w całości poprzez orzeczenie, że wstrzymanie dostaw energii elektrycznej do nieruchomości zainteresowanego nie było nieuzasadnione, ewentualnie o jej uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania.

Skarżący zarzucił Prezesowi URE nieuzasadnione oparcie rozstrzygnięcia na stwierdzeniu, że w stanie faktycznym sprawy zachodzą okoliczności wskazujące na brak możliwości jednoznacznego postawienia zarzutu nielegalnego poboru energii elektrycznej, w szczególności postawienia tego zarzutu zainteresowanemu oraz minimalizację przez pozwanego znaczenia oświadczenia złożonego przez zainteresowanego w ramach zawieranej umowy sprzedaży energii elektrycznej, w wyniku którego zainteresowany przejął pełną odpowiedzialność za urządzenie pomiarowe.

Pismem z dnia 21.02.2003 r. pozwany Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany w całości podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w decyzji z dnia 20.11.2002 r.

Rozpoznając odwołanie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

W myśl przepisu art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Podobne stanowisko zajął Sąd Antymonopolowy, który w wyroku z dnia 12.01.2000 r. stwierdził, że w świetle art. 6 kc na Z spoczywa obowiązek udowodnienia możliwości zafałszowania pomiaru przez licznik odbiorcy.

W analizowanym stanie faktycznym powód winien zatem udowodnić pobieranie energii elektrycznej przez zainteresowanego w sposób nielegalny, które skutkowało wstrzymaniem dostaw energii elektrycznej do przedmiotowej nieruchomości.

Sąd podzielił stanowisko Prezesa URE, że powód nie wykazał w sposób bezsporny i nie budzący wątpliwości, że ów fakt nielegalnego poboru miał miejsce i że dokonał tego zainteresowany.

Podstawowym argumentem przemawiającym na korzyść zainteresowanego jest fakt stosowania przez powoda w rozliczeniach z zainteresowanym niezalegalizowanego układu pomiarowego. Układ pomiarowo – rozliczeniowy jest bowiem urządzeniem służącym do pomiarów i rozliczeń z odbiorcami i stanowi przyrząd pomiarowy w rozumieniu ustawy z dnia 3.04.1993 r. – Prawo o miarach (Dz.U. z 1993 r. Nr 55, poz. 248 z późn. zm.) Przyrządy pomiarowe stosowane w obrocie publicznym do wyznaczania ilości albo jakości rzeczy w celu uzyskania prawidłowej podstawy do rozliczeń podlegają legalizacji (art. 10 ust 1 pkt 1 ww. ustawy). Przez legalizację należy rozumieć sprawdzenie, stwierdzenie i oświadczenie organu administracji miar, że dany przedmiot pomiarowy spełnia wymogi techniczne i metrologiczne i może być stosowany do celów rozliczeń (art.

10 ust 2). Przepis art. 13 niniejszej ustawy ustanawia jednak wyraźny zakaz wprowadzania do obrotu lub użytkowania przez wytwórcę, sprzedawcę lub importera układów pomiarowych bez ważnych dowodów legalizacji.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego ustalono, że w przedmiotowej nieruchomości zainteresowanego od 1972 r. (data ostatniej legalizacji) nie dokonano ponownej legalizacji układu pomiarowego, mimo wyraźnego obowiązku wynikającego ww. wskazanych przepisów. Powód nie był zatem uprawniony do stosowania ww. urządzenia pomiarowego po upływie ważności cech legalizacyjnych. Ustawodawstwo polskie nie dopuszcza bowiem możliwości stosowania urządzeń pomiarowych po upływie legalizacji. Wprowadzony limit czasowy dla liczników energii elektrycznej takiego typu, jaki posiada zainteresowany wynosi 15 lat (§ 7 zarządzenia Prezesa Głównego Urzędu Miar nr 30 z dn. 31.10.2000 r.).

W ocenie Sądu powód stosował niezalegalizowane urządzenie pomiarowe przez okres ok. 15 lat. W tym przypadku należy uznać, że powód jako strona umowy sprzedaży energii elektrycznej zobowiązana jest do prawidłowego zmierzenia sprzedawanej energii, (art. 547 § 1 w zw. z art. 555 kc) nie dołożył należytej staranności w zakresie, w jakim jest to wymagane w szczególności od podmiotu profesjonalnie występującego w stosunkach gospodarczych.

Sąd uznał, że przedstawione przez powoda dowody potwierdzające możliwość postawienia zarzutu ingerencji w układ pomiarowo – rozliczeniowy zainteresowanego są niewystarczające. Za takim rozstrzygnięciem przemawia fakt, że powód od momentu instalacji układu pomiarowego w przedmiotowej nieruchomości zainteresowanego nie dokonywał kontroli układu pomiarowego, dotrzymywania warunków umów oraz prawidłowości rozliczeń.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że zgromadzone w sprawie materiały dowodowe nie wskazują na ingerencję dokonaną właśnie przez zainteresowanego w układ pomiarowy znajdujący się na przedmiotowej nieruchomości. Nie możliwym do ustalenia jest bowiem fakt, czy owa ingerencja miała miejsce w

okresie gdy odbiorcą był zainteresowany, czy też w okresie poprzedzającym zawarcie umowy sprzedaży energii elektrycznej bądź faktyczną zmianę po stronie odbiorcy w 1996 r. Nie przedstawienie przez powoda dowodów potwierdzających stan układu pomiarowego w chwili zmiany odbiorcy uniemożliwia rozstrzygnięcie tej kwestii w sposób jednoznaczny.

Zdaniem Sądu oparcie podstawy odpowiedzialności zainteresowanego wyłącznie na złożonym przez niego oświadczeniu zawartym w umowie, że bierze na siebie odpowiedzialność za urządzenie pomiarowe, przy braku dowodów potwierdzających, że naruszenie układu pomiarowego nastąpiło w trakcie trwania wiążącej strony umowy (mając na uwadze brak kontroli urządzenia pomiarowego powoda) nie znajduje uzasadnienia.

W tym stanie powołując się na podstawy prawne wskazane w sentencji decyzji Sąd oddalił odwołanie, gdyż nie znalazł żadnych podstaw do jego uwzględnienia.

/-/ SSR Dariusz Czajka

Na oryginalne właściwe podpisy

Za zgodność Sekretarz